

Helsingissä $\frac{22}{VII}$ 96.

Ystäväiseni, Armaani!

Nopeiksi tainnut tuo kirjeesi pöytä
Sua lohduttaa, josta eilen sait! Enhän ollut
Sua oikein käsittänyt jordan kirjeen johdosta.
... Luulin vaan, että taas olet ikävissä Sigridin
tahden ainoastaan. Suoahan, kulta, mulle an-
teeksi! ... Vielä luulin, että omasta päästäsi
olet tullut siihen päätökseen, että Sinun
"pitäisi punastuman" — ja se oli mielestäni
odottamatonta heikkoutta. ... Vaan johan tie-
dän, kuinka se on. ....

"Kulta, kulta, jospa voisit Sinua lohduttaa!
Kirjoitinkin Sidille, mitä tuumii. Eikä hän
kanssasi puhuu.

Älä niin sano, että saat onnettomuutta ja me-
lua aikaa! Olathan vaan levittänyt iloa ympärä-

rielläsi — ja ajattele toki minun äiretöntä on-
niani. Eikö sinä ole sulle lohdutus, että on ylt-
si ihmisen, jolle sinä, sinä olet koko onni ja
ilo ja riemu? — — — — —

Kummallisihan ne oli, nuo Äidin sanat?
Eikö niin? — Kalleles, ystäväni, minäkkin
olen miettinyt niitä asioita näin päivinä! En
vielä muuta tiedä kuin: kuunnellaamme mitä
Äiti neuvoo! — — — — — Oi Maigini, Sinua,
Sinua rakastan! — — — — —

Kiitos noista sanoista herran Auerista!
Jekkarini on joskus mielikin ajatellut — vaihten
sitte taas ymmärtävän toisin... Terveisiä vien.
Mitäpi, jos sanoisin nuo sanasi Kalle Auerille!
Ehkä se lämmittäisi hänen sydäntänsä... — — —

„Seikkailut“ ovat välistä kaskaat, mutta
voihan niistä kumminkin iloa. Ihmisel-
le, joka pyrkii eteenpäin, ne aina sisältävät
jotkun opetuksen... Jospa saullisesti sai
simme puhella! Nivan minusta tuntui,
että Sullakin olisi paljon enemmän sanot:

Tavon mulle kesin kirjeesi on, enkä vielä ole
selvitäni siitä, mitä sisäissäni liikkuu, niin etten
voi tsakkaa kirjoittaa.

Huomenna siis lahdun Jordan kanssa. Vä-
hän outoa, ettei Oskari ole mulle kirjoitta-
nut, vaikka pyysin. Taitaa olla kovin rakaste-
nut, niin ettei muutu muistakkaan. Voi, voi, vi-
ten sielökin... Jos Oskari ajattelemaalla oisi
liian paljon muistusta kertonut — ja jos A. W.
ei ole oikein luotettava... Vaan jos hän oikein
Oskarinista pitää, niin kyllähän sille... —

Sietä kai sulle kirjoitan ja kerron kaikki
sekä Oskarinista että neiti A. Wirtanesta että
Sigridistä.

En tiedä oikein, mikä muna on vauvannut.
En ole aivan terve: liakasti heikko ja väsynyt —
en tahdo oikein pyöryä ruurossani. Toivon, että
se paranee maahan, kuin min. — — — Voi
Ikea rakkas, kun siellä kuumuudessa istut! — Vaan
sitten täälläkin minä olen vilpasta ole. —

Voi voi Pekka rakkas! En nyt yhtään käsittä

että sinun pitäisi „koetella kättä ja
tulla paremmaksi” sillä lailla, että jollain
tavalla muuttuisit minua kohtaan. Ouhau
jauheli ja kieneo käyttö hyvä, mutta sem-
moiselle tavalle kuin minä se ei ole kyllätkään.
En ole saanut levätä Äidin syliin — ja minä
kuten niin. Olin ollut sen tarpeessa... Muistan
kyllä yksinäisyyden kätkerän kätkeriä kyynelien...
vuosia Takaperin... kun Äitiä, tuosta seuresta ystävä,
kainaten itkien... ja seutähden hellisyys tekee
minut niin sanomattoman onnelliseksi — on niin
kuten vinynt saisi levätä — — — — —

Osa onko se heikkoutta — ?

Jospa sitten saisi kuolla — — — — —

Kuuta, kuuta, Maija, suo anteeksi, että
valitaan... Olenhan tottunut kaamaan
niin paljon, paljon sinulta — kiitos, kiitos! Tä-
han sinäkin sille oisit onnellinen — muuta
lailla on vai sua palkita.

Peppi.

Sydämmelliset terveiset sulle, Äidille ja Rallelle
Papalle, Gerdalle, Yrjöille ja muulle.